

воды-тѣ, та станѣтъ на ледовиты поля; тогасъ излѣзвѣтъ тѣзи дивы хора отъ пещери-тѣ, съ топузъ и брадвѣ въ рѣцѣ и утивѣтъ на далечъ да ловѣтъ животны, отъ които ся хранѣтъ, и разграбвѣтъ цѣли села. Принудены отъ гладъ-тѣ, распилявѣтъ ся со свирепѣ дързость, выквѣтъ съ голѣмъ гласъ и утивѣтъ да умрѣтъ, или да убѣжѣтъ. Отъ уста-та имъ излѣзва една дива и варварска пѣснь съ думы за смъртъ и кръвопролитіе.

16. ИСТОРИЯ НА ДЪЖДОВИЖ-ТЪ КАПКАЖ.

Слънце-то повикало воденѣ-тѣ капкѣ, дѣщирѣ-тѣ на дълбоко-то море, да ся разходи по въздушнѣ-тѣ синкавость. Искала и капка-та да погледа на Божій свѣтъ; нѣ море-то не ѣ пуска. Тога слънце-то проводило при неѣ едниѣ отъ свои-тѣ лучи, която ѣ претворила на парѣ невидимѣ и ѣ издигнала на горѣ гѣмъ слънце-то, далеко надъ горы-тѣ и морета-та. Нѣ капка-та, кѣту вървяла, спряла ся изеднѣжъ и неможила вече да върви напредъ; и не само тя, нѣ и много други нейны сестры, които побѣгнали подиръ неѣ отъ море-то. Сички-тѣ сѣдѣтъ въ влажныя облакѣ и плачѣтъ, защото неможѣтъ да вървѣтъ на нататѣжъ. Нѣ благодѣтелно-то слънце ги съжалило и проводило имъ прѣсенъ вѣтъръ, който погналъ загубены-тѣ капки, кѣту стадо. Тѣ сѣ ся събрали на едно, видѣли ся и познали една другѣ, защото станали вече видими;